

Grün-Filipičevo priznanje 2009 za dosežke na področju slovenske gledališke dramaturgije: Mojca Kranjc

V dvajsetih letih, kolikor je že zvesta ljubljanski Drami, kjer je zaposlena kot dramaturginja in arhivarka, je Mojca Kranjc soustvarila številne uprizoritve, med katerimi so tudi take, ki jih je brez pomisleka mogoče označiti kot znamenite. Sodelovala je s številnimi znanimi in manj znanimi ustvarjalci. Med režiserji je treba posebej izpostaviti tiste, s katerimi je ustvarila trajno in takorekoč nepogrešljivo soustvarjalno navezo – v zadnjem obdobju zlasti z Januszem Kico, s katerim sta prvič sodelovala leta 1998 pri uprizoritvi *Življenje je sen* Calderóna de la Barce in pa istega leta tudi prvič z Matejo Kolečnikom ob uprizorjanju *Kdo se boji Virginie Woolf?* Poleg njiju je Mojca Kranjc sodelovala z mnogimi režiserkami in režiserji od uveljavljenih pa do tistih, ki so še tipaje, tudi z njeno pomočjo iskali lastno gledališko poetiko. Kot dramaturginja se zna in zmore spopasti tako z najzahtevnejšimi igrami iz klasičnega repertoarja in tudi z drznimi in tveganimi projekti iz sodobne dramatike. Prikličimo si v spomin uprizoritve Ibsenovega *Peera Gynta* v režiji Slobodana Unkovskega, Kleistovega *Princa Homburškega* v režiji Barbare Hieng in Lenzovega *Domačega učitelja* v režiji Janeza Pipana ter na drugi strani spektra uprizoritev Handkejeve *Ure, ko nismo ničesar vedeli drug o drugem* v režiji Ernsta M. Binderja, *Obisk* po Mishimi v režiji Mete Hočevar, Schwabove *Predsednice* v režiji Bojana Jablanovca pa tudi uprizoritev *Weissman in Rdeče lice* Georga Taborija v režiji takrat še začetniškega Sama Strelca, itd. Njeno dramaturško delovanje, ki je zaradi specifičnosti dela samega potisnjeno v ozadje pa presega zgolj sodelovanje s posameznimi režiserji in igralskimi ekipami. Povsem skrito je njeno delo z domačimi avtorji, prebiranje in novo branje del iz klasičnega repertoarja, iskanje pol pozabljenih del in seveda budno spremljanje sodobne svetovne dramske tvornosti. Umetniški vzpon SNG Drama Ljubljana, ki smo mu priča v zadnjih letih, nedvomno sloni na dramaturškem delu, še posebej v tistem, kar standardno pripada delu dramaturgov: v izgrajevanju intelektualno referenčnega ozadja vsake izmed vseh uprizoritev, natančnem premisleku gledaliških in pomenskih dimenzij posamičnega besedila ter repertoarja v celoti, kot tudi skrbi za spremljevalne komentarje in praktično teorijo. Mojca Kranjc je praktična dramaturginja klasičnega evropskega formata. Njeno delo odlikujejo ostra inteligentnost, vrhunska izobraženost, ki jo ob vsaki uprizoritvi

pogloblja s študijem novih vsebin, široka razgledanost tako po dogajanju v sodobnem evropskem gledališču in dramatiki kot po drugih področjih kulture, izjemen občutek za jezik in njegove izrazne možnosti v gledališču, pretanjen posluh za sodelavce režiserje in še posebej igralce, sposobnost za sodelovanje v spremenljivih gledaliških ekipah in vselej angažirana zavzetost za skupinsko delo ter naravnost erotična zavezanost uprizoritvenemu ustvarjanju.